

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. XV. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1812_189-txt-shoot-idm809/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

ten adtes og fornæbdes, Stater faldt og opstode med den, da bør det siges hødelig, for at bestemme de daarlige Menneskers Vandtighed, som tør sig, at Man kan være dantro, ja Kristi og Korsets Fiende, og ligefuldt være Dyd og Videnskabs, Ræstens og Fædrelandets trofaste Ven; det bør siges for at vække dem til Eftertanke, der ei ere onde, men have ladet sig forføre ved søde og smigrende Ord, og ved at agte paa de Levninger af Adel, af Kraft og sammelig Adfærd, der end lade sig tilhøne hos de rette Kristnes Børn i adskillige Led. Er det ydermere sandt, at Kroniken bærer de mest uforklavelige Vidnebyrd om Kristendommens vidunderlige Oprindelse, og om det bestandige Underværk ved hvilket denne hellige Tro har fremkæmpet og gjenfået sig selv, da bør det udtales med jublende Tunge, til Pris for den evige Konge, til Straf og Advarsel for Alle som den hade og foragte, men meer til dens Venners Bekræftelse og Færd. Er der nemlig en Gud, da maa Hans Forsyns Spor og Være i Tiden, udgik Jesus seæ Faderen i Tidens Hylde, da maa de forrige Tider henvises til ham; har Han sagt, at Helvedes Storke skal aldrig berøve Hans Kirke, da maa Hans Herresjæl og have højtværet sig over den siden Hans Hjemgang til Faderens Høire. Salige ere de,

som ikke se og dog tro, det er Kvelesrens Ord til dem, der med Hænder vil føle Hans Døds og Fortærelses Mærker, mange Tusinder ere og salig henføre i Troen paa Guds Forsyn og Kristi Regering, uden at have seet de store og skræmmende Mærker som betegne Herrens usporlige Veie over Tidernes Vølger; at de ere selv der, hvor Diet ingen opdager, det maa vi tro, men hvor de sees, ere de som hellige Engle, der til vor Gammens udfunget: her er den Eviges Ringer. Saadant behøve vi høilig, thi Kæbelig i Troen ere vi Alle, om end mere og mindre, saalange vi vandre i disse Livlens og Stridens Egne. De henfødte Fædre saae i deres eget og overalt i det enkelte Menneskes Liv mangt et Vidnebyrd om Gud, som vi overse, ja med hvilke den Døds Børn have svøttet saalange, at de store kun faa; de Gamle glædes og ved mangt et Syn, som tykkes os Jubbildning, fordi det kun var for dem. Markets Haand har i de sidste Tider faderlig og rundelig udspiret sine Børn og Apostle med gloende og giftige Pile; skulde Hørens Fæder vel slumre, eller glemme sine troende Børn? Nei, for, siger Skriften, skal Moderen glemme sin diende Spæde; bedre Rustning end Retfærdigheds Paudser og Sandhedens Helte, Troens Skjold og Landens Sværd og Haabets Hielm, disse vel gamle,

men dog uopslidelige Daaben, kan Han ikke give; men naar de ydmyge Bonner, troende Hjertets viske og hurtige Vand, stædes for Hans Trone, da snorer Han Rustningen med fastere Boand, da kvæger Han Hjertets udtørrede Jord med nyfalden Dug, saa Kraftens og Rodets henvisnende Uletter igen kan opblomstre. Saaledes haver den kærilige Fader nu skænket os til Skjolderemmer og Handferringe stærke og stinnende Led af den Kæde, hvormed Han sammenlankede Tidernes, Tidens Døt har han overstrøet med lifsig og storkende Manna, at vi ei skulle forsmagte, medens vi fremstride os til det forjættede Land. Ja, Han haver skænket os den Davidsnøgle, som oplader Døren, Ingen mer kan tillukke: den hemmelige Dør til Kronikens Helligdom. I dens Førgaard vrimle Skyggerne af de henfarne Slægter i unævneligt Taa, de blandede og bløde, juble og hyle, bruse og daane, blinke og blegne, hysle og svinde, uden at det mærkes hvordan og hvorfor? Alt synes at tumle sig forbitret efter daarlige Indfald og Tilfældets Puner. Indsig vi derimod i Helligdommen, da se vi Vænderne sagtelig fremstride, glædes i Lyset eller regne og hysle i Mørket, medens Udsaldet staar skrevet bag dem paa den hellige Mur med hemmelige Stave. Vi høre og forstaa den Suddowdrøst, der toner

fra Hvalbingen: hvorfor hysle Hedningerne, og hvi grunde Folkene paa Forsængelighed? hvi raad, staa de tilhøbe mod Herren og Hans Salvede?

For at gøre det som i Hans magtige Raad er betænkt at maatte se.

Han som boer i Himlen, leer, og Herren haver dem til Spot, Han skal tale til dem i sin Brede og forværde dem i sin Misdærhed, sigende: Jeg, Jeg haver dog salvet min Konge over Sion, mit hellige Bjerg.

Og nu, vorder kloge, I Konger! lader eder lære, I Jorderigs Herrer! kysker Solnen, saa Han ei bliver vred, og I omkomme paa Veien, naar Hans Brede om en liden Stund opbluser. Salige ere de, som forlade sig paa Ham!!

Saa fremmodig jeg imidlertid her fremtræder, fordi jeg beed, det er Sandhed jeg fornemmelig haver at føre, saa gladelig jeg fremtræder i det visse Haab, at mine Ord under Hans Bessignelse, i hvis Naavn og ved hvis Bistand de udgaa, skulle glæde og stærke Rogle, om de end fortorne og forbitte Mange; maa jeg dog bekende, at jeg med en vis Fyrngt fremtræder denne Side. Uhyndig er jeg ikke i Kroniken, men hvo kan med sagte Skridt sin ganske Livstid, end sig i nogle Aar, gennemvandre Almindingen med sin uhyre Bidde? Var jeg

